

Gépel valamit a közös laptopon, a szalonban várom, hogy odaférhessek, hogy válaszolhassak azoknak, akik azt írják, hiányzom, például azt lehet erre válaszolni, hogy nekem is te. Fehér ingben ír a lánynak, akivel csálja a feleségét.

A nőt, aki még az ingjét vasalta. Ideges vagyok, nem tudom használni az elektromos készülékeimet, ez már megint egy olyan ország, ahol konverter kell a konnektorhoz, de ezen a nyelven nem beszélek.

Zilahi Anna 51

HARMADNAP

Nem is beszélünk két napig, pedig egy helyen lakunk, ezen az idegen kontinensen, ahol a zászlókat két napja félárbocon tépi a szél. Júli négy van, tömeg az utcákon, mindenki hazafi, várják a tüzijátékot, ilyen a függetlenség. Két napja érkeztünk és még nem szóltunk egymáshoz egy szót sem, később persze elmeséli, miközben a pultra támaszkodva próbál felállni a konyhában, hogy az ágyából magatehetetlenül milyen módszerekkel próbált meg átüzenni az én szobámba, hogy legalább egy pohár vizet vigyek be neki, enni úgy sem tudna. Ahogy feküdt, rálátott a folyosóra, és be a fürdőszobájába, talán már akkor nekifogott a távolságok felmérésének, például hogy a konnektor és a vízzel telt kád között egy konverterrel bedugott hajszárító a lépték.

Vártam a csomagomra, borzongtam, ahogy a futószalag kiköpdöste a másokét, végül az enyém nem jött. Elkallódott. Mégis, a biztonsági ellenőrzésre engem szemeltek ki, talán az üveg duty free bor miatt. Fogták, szétpakolták a kézipoggyászom. Először a pénztárcámat nézte át az egyenruhás szőke fiú. Kiemelt egy pfenniget meg egy forintot, hangosan eltöprengett, ez most ugyanaz a pénznem-e. Legalább otthon kipakolhattam volna. A kopejkánál már inkább nem is kérdezett semmit. Katonás sorba rakta az előke-rülő személyes tárgyakat, talán valami rendszer szerint követték egymást, fésű, lipbalm, napolaj, képek, óvszer. Erre nem tett megjegyzést, csak vigyorgott, és inkább megpróbálta kiolvasni a jegyzeteimből azt az egy sort, ami idézőjelben volt, *háurmád nâpdzsá ném észek, szé szoukát, szé kívszet*.

Ez az inges pedig, aki épp egy duty free bort tölt kétfelé, pont azért rokkant meg, mert minden rendben ment vele a reptéren, de később, már a vendéglakás harmadik emeleti lépcsőfordulójában a háta nem bírta tovább a bőrrönd hurcolását, noha nem lett volna több hátra, csak egy félemelet. Az ő holmiját nem szívesen vizsgáltam volna át, jobb nem tudni, mi bújik meg az élre hajtott nadrágok farzsebében. Felvonszolta a csomagot, beállította a szobája északi sarkába, megírt egy e-mailt a feleségének meg a lánynak. Miközben én a szalonban várok, megírja nekik, ne jöjjenek, aztán nem kel fel,

csak harmadnapra. Amikor pedig felkel, minden lehetséges berendezésre ráhajolva közlekedik, és én megkérdem ezt a férfit, akinek a mellkasáig érek, hogy megtartsam-e a vállamon.

52 Ahogy a félárbc a zászlót, például úgy. Még mindig nem vonták fel őket, az összes állam területén gyászolják a szenátort, aki meghalt a nemzeti ünnep előtt, már nem élhette meg, satöbbi. Hamar elfogadom bárminek a hiányát, de azért néhány ruhadarab jól jött volna. Mondjuk a két odaveszett kedvenc sál, igaz nem szeretek kötödni, bár ez nem szeretet kérdése, vagy pont azé. Megfordult a fejemben, hogy a gépelő férfit kérem meg, hogy a pénzből, amit a biztosító átutalt az eltűnt poggyász után, hozzon nekem minden ruhaneműből kettőt, rövid tájékoztatás után, hogy stílusra leginkább úgy öltöznék mint ő és a méretem M-es. Ám miután elmesélte, hogy az érkezése óta nem evett, és ez a bor az itt töltött napok első korty folyadéka, elszégyelltem magam.

A kérdésemre, hogy rám támaszkodna-e, annyit válaszolt, hogy köszöni, ne segítsek, összeszedi magát, de a bort, amit a hűtőben látott első este, azt azért megbonthatnánk, ha még megvan, és tovább támolygott a konyha felé. Felajánlottam hozzá fél adag camambert-t, de ha már így alakult, akkor inkább továbbra sem eszik, amíg csak bírja, mondta, és ebben az erőtlen izmos testben volt valami rendkívül férfias és az öntetszelgő aszkétizmusban valami kiváltképp izgatón. Mint ahogy a borfoltban is, ami örökre a szalon kanapéjába ivódott, legalábbis a következő szövettisztításig. Vagy a részeg ötletben, hogy másnap kísérem el a város legszebb bazilikájába misére, igaz egyikünk sem hisz a test feltámadásában.

Mielőtt belépnénk, zavartan megkérdi, hogy is kell keresztet vetni, de lehet én kérdem őt, fent, lent, balra, jobbra vagy nem, talán mégsem így. Esetlenül térdelek a férfiingben. Mellettem imádkozik, előttem egy nő sír, mögöttem egy másik újrasminkel. A halk mormoláson átszűrődik a hőségből betévedő hajléktalan mocorgása, ahogy megmeríti a kezét a bejáratnál, arcot mos. Egy ideje csak hallgatok, és ekkor kiveszem, hogy a férfi újra és újra ismételtget egy mondatot, mintha csak az jutna eszébe. Beáll a sorba, ostya a nyelvre. Hazafelé elválnak, szerzek európai konvertert, amit otthon rögtön kölcsönadok neki, azzal a feltétellel, hogy majd ha végzett, én is elkérném a hajszárítóját. Alkunk közben azt magyarázza, nem tudja mi történt, és higgyem el, nem babonás, de ez volt az első ostya a nyelven és ezt nem így kellett volna, hogy ilyen jogtalanul megeszi valakinek a testét, és mondjam már meg, meddig fog még tartani ez az elolthatatlan hányinger. Telehúzza vízzel a kádat.